

สถานการณ์

ในห้องเรียนของโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายหนึ่ง กะนิต เด็กชายอายุประมาณ 12 ปี กำลังเผชิญกับปัญหาทางอารมณ์และสังคมอย่างรุนแรง พฤติกรรมของเขามักจะเต็มไปด้วยความก้าวร้าวและไม่โง่งาม ทำให้เขามีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆ ในห้องเรียน

ในวันหนึ่ง กะนิตประสบปัญหากับเพื่อนร่วมชั้นหลายคน มีการใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมและแสดงพฤติกรรมที่ไม่เคารพต่อเพื่อนๆ ในห้องเรียน พฤติกรรมนี้ทำให้เพื่อนๆ ในห้องเริ่มไม่สบายใจ และบางคนเริ่มหลีกเลี่ยงเด็กชายกะนิต

คุณครูประจำชั้นสังเกตเห็นปัญหานี้มาระยะหนึ่งแล้วและพยายามดำเนินการเพื่อช่วยเหลือเด็กชายกะนิต โดยพยายามสื่อสารกับกะนิตเพื่อทำความเข้าใจปัญหาที่เขา กำลังเผชิญ และหาวิธีแก้ไขเพื่อช่วยให้เขาปรับปรุงพฤติกรรมและเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดีขึ้น...

บทสัมภาษณ์ระหว่างคุณครูประจำชั้นกับนักเรียน

ในการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลจากเด็กชายกะนิต, คุณครูได้จัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่สงบและเป็นส่วนตัวเพื่อให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น โดยไม่มี การรบกวนจากภายนอก นี่เป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาที่ได้จากการถอดเทป:

ครู: "สวัสดีกะนิต, วันนี้เราจะมาคุยกันนะ ครูอยากทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชั้นเรียนเมื่อวันก่อน และครูคิดว่าครูสามารถช่วยเหลือกะนิตได้ นะ"

กะนิต: "ครับ..."

ครู: "ครูสังเกตเห็นว่ากะนิตมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวและดูเหมือนว่าจะโกรธง่ายด้วย มีอะไรเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เรารู้สึกแบบนี้บ้างไหม?"

กะนิต: "ก็... บางทีผมรู้สึกท้อเพื่อนในห้องไม่เข้าใจฉัน และบางครั้งผมก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี"

ครู: "ตอนกะนิตรู้สึกโกรธหรือไม่พอใจ กะนิตมักจะทำอย่างไรแสดงออกยังในห้องเรียน?"

กะนิต: "บางทีผมก็พูดไม่ดีกับเพื่อน หรือบางทีผมก็ปาของใส่เพื่อน"

ครู: "โอเค ครูเข้าใจนะ แล้วหลังจากนั้นกะนิตรู้สึกดีขึ้นมั๊ย?"

กะนิต: "ไม่นะครับ... หลังจากนั้นผมมักจะรู้สึกแย่กว่าเดิม"

ครู: "โอเค.. ครูเข้าใจแล้ว แล้วที่บ้านล่ะ? กะนิตมีปัญหาแบบนี้กับที่บ้านด้วยรึเปล่า?"

กะนิต: "มีบ้างครับ... บางทีผมก็ทะเลาะกับพ่อแม่ พ่อกับแม่ก็จะอยู่แล้วก็เลยไม่ค่อยมีเวลาให้ผม"

ครู: "ครูเข้าใจ กะนิตรู้สึกได้ว่าได้รับความสนใจและความเข้าใจจากพ่อแม่พอหรือไม่?"

กะนิต: "ไม่ค่อยครับ... บางทีผมก็รู้สึกเหมือนไม่มีใครสนใจผมที่บ้าน"

ครู: "... ครูเข้าใจเธอนะ... แล้ว... ในห้องเรียน มีเพื่อนคนไหนที่เธอรู้สึกดีที่สุดเวลาอยู่ด้วยหรือไม่?"

กะนิต: "มีเพื่อนคนหนึ่งที่ผมคุยด้วยได้ แต่เราก็ไม่ค่อยได้เล่นด้วยกันเท่าไร"

ครู: "ทำไมไม่ได้เล่นด้วยกันล่ะ?"

กะนิต: "เพราะคนอื่น ๆ ไม่ชอบผม และบางทีผมก็ไม่อยากเล่นด้วยถ้ามีคนอื่นอยู่"

ครู: "ครูเข้าใจนะ การมีเพื่อนที่รู้สึกดีที่ได้พูดคุยด้วยนั้นเป็นเรื่องที่ดีมาก ๆ ครูจะช่วยให้กะนิตสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องได้"

บทสัมภาษณ์ระหว่างคุณครูประจำชั้นกับเพื่อนในห้อง

เพื่อยืนยันข้อมูล และเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม ครูประจำชั้นจึงดำเนินการสัมภาษณ์เพื่อสอบถามข้อมูลจากเพื่อนร่วมชั้นของกะนิตเพิ่มเติม

ครู: "สวัสดีทุกคน ขอบคุณที่มาคุยกับครูในวันนี้ค่ะ จากเหตุการณ์เมื่อวันก่อน ครูเลยอยากจะเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับความรู้สึกของพวกเธอกับกะนิคหน่อย"

เพื่อน 1: "ต้องพูดตรงๆ นะครับ กะนิคบางทีก็ทำให้เราไม่สบายใจ พฤติกรรมของเขานะ มันทำให้เราไม่อยากเข้าใกล้"

ครู: "เธอสามารถให้ตัวอย่างเหตุการณ์ได้ไหม?"

เพื่อน 2: "ก็แบบว่า... เขาบางทีก็ดูน่ากลัวนะคะ เวลาเขาโกรธ เสียงดัง ขอบปากของใส่แรง ๆ หนูไม่อยากอยู่ใกล้ๆ เขาเลย"

ครู: "ครูเข้าใจนะ มันเป็นเรื่องยาก แล้วมีใครที่อยากจะเข้าใจกะนิคให้มากขึ้นหรือช่วยเหลือเค้ามั๊ย?"

เพื่อน 3: "ผมคิดว่าถ้าเรารู้ว่าเขาต้องการอะไรหรือมีปัญหาอะไร พวกเราคงจะช่วยเขาได้ ผมอยากให้เขารู้ว่าเขาไม่ต้องอยู่คนเดียวนะ"

ครู: "โอ้ว... นั่นดีมาก ๆ เลยนะ เราทุกคนเป็นเพื่อนห้องเดียวกันมาอยู่ร่วมกันก็เพื่อช่วยเหลือกันและกัน มีอะไรที่พวกเราคิดว่าเราทำได้เพื่อช่วยเหลือกะนิคบ้าง?"

เพื่อน 3: "บางทีอาจจะเริ่มจากการทำกิจกรรมร่วมกัน หรือชวนเขาเข้าร่วมเกมที่เราเล่น ให้เขารู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของเรา"

ครู: "นั่นเป็นความคิดที่ดีมาก เดี่ยวครูจะช่วยเหลือในส่วนนี้ และครูขอบคุณทุกความคิดเห็นที่พวกเธอแบ่งปันมาในวันนี้"

บทสัมภาษณ์ระหว่างคุณครูประจำชั้นกับผู้ปกครอง

เพื่อยืนยันข้อมูล และเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม ครูประจำชั้นจึงนัดหมายกับผู้ปกครองของเด็กชายกะนิคเพื่อสอบถามเพิ่มเติม

ครู: "สวัสดีคุณแม่ครับ ขอบคุณที่เสียเวลามาคุยกันในวันนี้ค่ะครับ ผมอยากจะพูดคุยเกี่ยวกับกะนิคและพฤติกรรมในโรงเรียนของกะนิค"

ผู้ปกครอง: "สวัสดีค่ะ มีอะไรเกี่ยวกับกะนิคหรือคะ?"

ครู: "ที่โรงเรียนกะนิคมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวและโกรธง่าย เขาเป็นอย่างไรที่บ้านครับ?"

ผู้ปกครอง: "เอ่อ... เขาก็เป็นเด็กปกตินี้ค่ะ บางทีก็มีเรื่องทะเลาะกับพี่น้องบ้าง หรืออแงบ้าง แต่คิดว่ามันก็เป็นเรื่องปกติของเด็ก ๆ วัยนี้"

ครู: "ผมเข้าใจครับ... แล้วที่บ้านกะนิคมีเวลาพูดคุยหรือทำกิจกรรมร่วมกับคุณแม่ คุณพ่อบ่อยมั๊ยครับ?"

ผู้ปกครอง: "เอ่อ... ค่อนข้างน้อยค่ะ เราสองคนมักจะยุ่งกับงานที่ทำ"

ครู: "ผมเข้าใจครับ คุณแม่คิดว่าการไม่มีเวลาให้กะนิคอาจมีผลต่อพฤติกรรมของเขาไหมครับ?"

ผู้ปกครอง: "ไม่แน่ใจเหมือนกัน ค่ะ แต่คุณแม่ไม่คิดว่ามันเกี่ยวข้องกันนะ มันเป็นเรื่องปกติสำหรับเด็กๆ วัยนี้ที่จะมีพฤติกรรมแบบนี้"

ครู: "ผมเข้าใจครับ แต่บางครั้งการไม่ได้รับความสนใจอาจส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กได้ ผมอยากขอความร่วมมือกับคุณแม่ร่วมกันเพื่อช่วยกะนิคในโรงเรียนและอาจให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสื่อสารและการให้เวลากับเขาที่บ้านครับ ..."